

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **Mgr. O. S., K., P. 8** proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy ČR**, nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného čj. 826/2010-160-SPR/3, ze dne 28. 10. 2010,

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, ze dne 28. 10. 2010, čj. 826/2010-160-SPR/3, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí odboru provozu silničních vozidel Magistrátu hl. města Prahy ze dne 17.5.2010, čj. 398965/2010 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byly zamítnuty námitky podané žalobcem proti záznamu dvanácti bodů v žalobcově evidenční kartě řidiče. Žalobce v odvolání podaném proti prvostupňovému rozhodnutí namítl, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo v rozporu se skutečností uvedeno, že se žalobce domáhal stížností na neposkytnutí informací podle ustanovení § 38 správního řádu zrušení uložené blokové pokuty. Žalobce se přitom pouze dožadoval vysvětlení, proč mu nebylo umožněno nahlédnout do spisu obsahujícího díl A pokutového bloku a dále proč nebylo v souladu se zákonem vydáno usnesení o tom, že se nahlížení do spisu neumožní. V odvolání dále uvedl, že skutek, který byl v rozhodnutí Městského úřadu Nýřany popsán jako přestupek, nekoresponduje s právní kvalifikací tohoto skutku. Žalobci zde bylo kladeno za vinu, že předjížděl v místě, v němž je toto vodorovnou

dopravní značkou „V3“ zakázáno. Žalobce prvostupňovému rozhodnutí dále vytkl vadné právní posouzení skutku a logický rozpor v označení ustanovení, jehož porušení se měl svým jednáním dopustit, když výrok rozhodnutí hovořil o ustanovení § 17 odst. 5 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), zatímco v odůvodnění se jednalo o ustanovení § 18 odst. 5 písm. c) téhož zákona. Žalobce rovněž vytkl předcházejícímu řízení porušení zásady, podle níž má být skutek řešen ve společném řízení pro vzájemnou místní a časovou souvislost s jiným skutkem. Podle názoru žalobce mělo být postupováno podle ustanovení § 57 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“). Projednání dvou přestupků ve dvou řízeních považuje žalobce z tohoto důvodu za nezákonné, přičemž na základě tohoto nezákonného postupu mu byly zaznamenány do evidenční karty řidiče body. Dále namítl zásah do svých práv porušením ustanovení § 123e odst. 1 a) zákona o silničním provozu.

Žalobce dále namítl, že Ministerstvo dopravy ČR dosud nevyřídilo jeho podnět k přezkoumání rozhodnutí vydaného v blokovém řízení dne 25. 2. 2009. Tento podnět podal dne 1. 6. 2010. Dále žalobce konstatoval, že současně s podáním odvolání proti rozhodnutí o podaných námitkách požádal o přerušení řízení. Magistrát hl. města Prahy (dále jen „prvostupňový orgán“) této žádosti nevyhověl a označil ji za zjevně právně nepřipustnou. Také proti tomuto usnesení podal žalobce odvolání. Odmítnutí této žádosti považuje žalobce za nezákonné, protože zasahuje do práv, jež mu přísluší jako účastníkovi řízení. Žalovaný pak o odvolání podaném proti usnesení o odmítnutí žádosti o přerušení řízení rozhodl tak, že je – po uplynutí lhůty k rozhodnutí ve věci – dne 27. 10. 2010 zamítl. Toto rozhodnutí, jakkoli má procesní charakter, má dále vliv na zákonnost rozhodnutí napadeného žalobou. Podle žalobce nemůže být nedostatek spočívající v ignorování žádosti zhojen další nečinností správního orgánu. Podle žalobce je také třeba odmítnout argument odvolacího orgánu, že prodloužení řízení by bylo v příčinné souvislosti se skutečností, zda má být řešená otázka otázkou předběžnou ve smyslu ustanovení § 57 správního řádu.

Žalobce dále uvedl, že za zcela nesprávný považuje závěr odvolacího správního orgánu, podle něhož lze řízení před správním orgánem první instance přerušit jen do vydání rozhodnutí. Takový závěr je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, např. rozsudku čj. 1 Afs 88/2009-48. K tomu žalobce dodal, že odkaz na konkrétní judikaturu obsahovala i jeho předchozí podání. Zároveň v rozporu s právním názorem žalovaného žalobce tvrdí, že řízení lze na žádost účastníka přerušit i opakovaně. Žalovaný dne 27. 10. 2010 vydal rozhodnutí čj. 826/2010-160-SPR/3, jímž potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o zamítnutí námitek proti záznamu bodů do žalobcovy evidenční karty řidiče. Uvedené rozhodnutí žalobce napadá v plném rozsahu. Žalobou napadené rozhodnutí žalobce považuje dále za nepřezkoumatelné, protože v něm není obsaženo hodnocení jednotlivých podkladů pro jeho vydání.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě nejprve shrnul průběh předchozího řízení. K žalobcově námitce, podle níž se neměl vypořádat s jeho podnětem k zahájení přezkumného řízení, uvedl, že na tento podnět reagoval sdělením, vypraveným dne 23.7.2010, v němž žalobce vyrozuměl o tom, že lhůty stanovené zákonem pro provedení přezkumného řízení již uplynuly. Zásilka s tímto sdělením byla po uplynutí úložní doby vrácena žalovanému, který ji však dále žalobci opakovaně zaslal jako přílohu písemnosti čj. 528/2010-160-SPR/4.

Žalovaný se neztotožňuje s obsahem námitek, podle níž má jeho rozhodnutí ze dne 27. 10. 2010 vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 soudního řádu správního. Podle názoru žalovaného se daném případě nejedná o podkladové

rozhodnutí, nadto měl žalobce možnost napadnout rozhodnutí čj. 826/2010-160-SPR/3 samostatnou žalobou. Žalovaný dále uvedl, že ačkoli nebyla v odvolacím řízení dodržena lhůta pro vydání rozhodnutí, nemá toto vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť je tato lhůta lhůtou pořádkovou. K námitce uvedení nesprávného data vydání prvostupňového rozhodnutí uvedl žalovaný, že ačkoli bylo rozhodnutí vyhotoveno dne 3. 5. 2010, jak je v textu rozhodnutí uvedeno, vypraveno bylo až dne 17. 5. 2010. Posledně jmenované datum je pak v souladu s ustanovením § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu datem vydání rozhodnutí. K námitce nepřezkoumatelnosti pak žalovaný uvedl, že citace zákona o silničním provozu jsou žádoucí a odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje potřebné úvahy a žalovaný se vypořádal se všemi odvolacími námitkami.

Žalobce již v podané žalobě souhlasil s tím, aby soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání. Následně soud vyzval žalovaného k vyjádření, zda souhlasí s tím, aby soud ve věci rozhodl bez jednání a vzhledem k tomu, že žalovaný se ve stanovené lhůtě na výzvu nevyjádřil, rozhodl v souladu s ustanovením § 51 s.ř.s. bez nařízení jednání.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Oznámením ze dne 12. 5. 2009 bylo žalobci sděleno, že ke dni 7. 5. 2009 dosáhl celkového počtu 12 bodů podle bodového ohodnocení porušením povinností podle zákona o silničním provozu. Podáním ze dne 25. 5. 2009 vznesl žalobce proti tomuto oznámení námitku, kterou posléze podáním ze dne 2. 6. 2009 zdůvodnil. Zde označil rozhodnutí Městského úřadu Nýřany ze dne 18. 12. 2007, na základě něhož mu bylo do evidenční karty řidiče zaznamenáno 6 bodů, za nezákonné, neboť jím spáchaný skutek nekoresponduje s právní kvalifikací tohoto skutku. Dále namítl rozpory v označení ustanovení zákona o silničním provozu, jehož porušení se měl dopustit. Namítl také, že uvedené řízení mělo být vedeno jako společné s jiným skutkem, který následoval, když jejich místní a časová souvislost je více než patrná. Žalobce dále namítl nesprávnou kvalifikaci žalobcova jednání správním orgánem. Bloková pokuta uložená žalobci dne 7. 5. 2009 byla rovněž v rozporu se zákonem, neboť s projednáním v blokovém řízení žalobce nesouhlasil, což samo o sobě bránilo jejímu uložení. Podáním ze dne 29. 5. 2009 požádal žalobce o přerušení řízení o námitkách podle ustanovení § 64 odst. 2 správního řádu. Žádost odůvodnil tím, že proti rozhodnutím, na jejichž základě mu bylo oznámeno dosažení 12 bodů v evidenční kartě řidiče, budou či byly podány opravné prostředky. S ohledem na žalobcem iniciované přezkumné řízení bylo řízení o námitkách usnesením prvostupňového orgánu ze dne 4. 6. 2009 přerušeno na dobu 60 dní. S odůvodněním, že se žalobce svých práv domáhá stran jednoho z relevantních přestupků stížností ze dne 30.7.2009 podanou Městské policii hl. m. Prahy, požádal žalobce dále prvostupňový orgán o prodloužení přerušení řízení o námitkách. Přípisem ze dne 22. 2. 2010 byl žalobce vyzván k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí a dále mu bylo sděleno, že bylo ukončeno přerušení řízení.

Rozhodnutím ze dne 3.5.2010 rozhodl prvostupňový orgán o námitkách žalobce tak, že tyto zamítl a provedený záznam 12 bodů potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí zrekapituloval dopravní přestupky předcházející dosažení dvanáctibodového hodnocení. Dále konstatoval, že byla odboru dopravně správních agend žalobcem zaslána kopie stížnosti adresovaná obvodnímu ředitelství Městské policie hl. m. Prahy, kterou se žalobce domáhal zrušení blokové pokuty uložené dne 25.2.2009. Na výzvu správního orgánu k vyjádření k podkladům pro rozhodnutí žalobce nijak nereagoval, správní orgán proto vycházel jen z obsahu správního spisu. K námitce žalobce, že s uložení jedné ze čtyř blokových pokut v blokovém řízení

nesouhlasil, uvedl prvostupňový orgán, že zjištění provedená při kontrolách policisty považuje za věrohodná a že s nesouhlasem žalobce by je bylo těžko možné realizovat. Prvostupňový orgán dále uvedl, že přešetřil zapsání bodů do evidence na základě jemu došlých oznámení o uložení pokuty za přestupek uložené v blokovém řízení a rozhodnutí o uložení sankce za přestupek. Prvostupňový orgán jako orgán evidenční přitom zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné správy. Body byly zapsány do evidenční karty ve všech případech správně, tj. vždy na základě oznámení o pravomocně ukončeném řízení podle „Přehledu jednání spočívajícího v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích a počet bodů za tato jednání“ – přílohy k zákonu o silničním provozu. Přidělení bodů je úkonem provedeným z úřední povinnosti, nikoli na základě úvahy správního orgánu. Prvostupňový správní orgán dále zjišťoval, zda jsou žalobcem zpochybňované sankce stále pravomocné a došel k závěru, že tomu tak je.

Dne 4. 6. 2010 se žalobce proti rozhodnutí o námitkách odvolal. Společně s odvoláním předložil žalovanému kopie jeho podání – podnětů k přezkoumání blokových pokut – zaslaných dne 3. 6. 2010 Ministerstvu dopravy ČR a Policii České republiky, službě dopravní policie. V podaném odvolání brojil žalobce proti tvrzení prvostupňového orgánu, že se žalobce domáhal zrušení blokové pokuty, přičemž se v podané stížnosti domáhal toliko vysvětlení, proč mu nebylo umožněno nahlédnutí do spisu obsahujícího díl A pokutového bloku, který se vztahoval k žalobcově případu. Podnět k přezkumu blokové pokuty podal přitom žalobce až později, a to k ministerstvu dopravy. Dále zopakoval, že rozhodnutí Městského úřadu Nýřany, které nabylo právní moci dne 18. 12. 2007, na jehož základě bylo žalobci v evidenční kartě řidiče zaznamenáno 6 bodů, nadále považuje za nezákonné. S podaným odvoláním zároveň žalobce znovu požádal o přerušení řízení o námitkách. Svůj návrh zdůvodnil tím, že posledně uvedené rozhodnutí Městského úřadu Nýřany napadne podnětem k přezkoumání tohoto rozhodnutí. Odvoláním napadené rozhodnutí je nezákonné, protože nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, neboť nezohlednil nezákonnost podkladů, z nichž vychází.

Dne 16. 7. 2010 vydal prvostupňový orgán usnesení čj. MHMP 599657/2010, jímž zastavil řízení o žádosti žalobce o opětovné přerušení řízení (žádost byla součástí podaného odvolání došlého správnímu orgánu dne 4. 6. 2010), neboť se jednalo o žádost zjevně právně nepřípustnou. Prvostupňový orgán zdůvodnil své rozhodnutí tím, že správní řízení lze přerušit pouze v průběhu řízení, které je v tomto případě ukončeno vydáním rozhodnutí o námitkách. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce opět odvolal. Žalovaný v samostatném rozhodnutí ze dne 27. 10. 2010 závěry prvostupňového orgánu potvrdil a odvolání proti zastavení řízení o žádosti o přerušení řízení zamítl.

Žalovaný dále svým rozhodnutím ze dne 27. října 2010 zamítl žalobcovo odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí námitek (prvostupňové rozhodnutí) a rozhodnutí prvostupňového orgánu potvrdil. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nejprve uvedl, že záznam bodů jako administrativní opatření je řešeno v ustanovení § 123a a násl. zákona o silničním provozu. Je-li o přestupku pravomocně rozhodnuto, nepřísluší správnímu orgánu, příslušnému k vedení registru řidičů, žádná úvaha o tom, zda odpovídající počet zaznamenaná či nikoli. Stran námítky žalobce, že se bude domáhat zrušení rozhodnutí o přestupcích (rozhodnutí Městského úřadu Nýřany, blokových pokut ze dne 25. 2. a 7. 5. 2009), uvedl žalovaný, že s ohledem na ustanovení § 96 odst. 1 a ustanovení § 97 odst. 2 správního řádu je tato námitka irelevantní, neboť zákonné lhůty pro zahájení přezkumného řízení již uběhly. Žalovaný dále v rozhodnutí o odvolání uvedl, že podání podnětu k zahájení přezkumného řízení žalobcem

není předběžnou otázkou ve smyslu ustanovení § 57 správního řádu, jak se domníval žalobce. Důvodem, proč správní orgán prvního stupně přerušil řízení podle ustanovení § 64 odst. 2 správního řádu, byla povinnost tak učinit v řízení zahájeném na žádost, tedy nikoli skutečnost, že byl podán podnět k zahájení přezkumného řízení. Prvostupňovému orgánu vytkl, že se žádostí žalobce o prodloužení přerušení řízení nezabýval a že rozhodnutí o námitkách vydal později, než by bylo vzhledem k přerušení řízení třeba. Tato vada však podle žalovaného nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. Dále odmítl námitku žalobce, podle níž měl být strážníkem městské policie informován, že projednáváný přestupek nepodléhá bodovému ohodnocení. Podle žalovaného není tato informace (pokud byla skutečně podána) správná, neboť posuzování ohodnocení není v pravomoci Městské policie, což mělo být žalobci jako držiteli řidičského oprávnění známo. K námitce, že prvostupňový orgán nesprávně uvedl, že se žalobce domáhal zrušení blokové pokuty uložené dne 25. 2. 2009, konstatoval žalovaný, že tato formulace je nesprávná, jakkoli je jisto, že se žalobce jejího zrušení skutečně domáhal, ovšem později. Žalovaný v této vadě však neshledal důvod pro zrušení rozhodnutí pro jeho nezákonnost. Podle žalovaného orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí uvedl všechny přestupky, jichž se žalobce dopustil a bylo o nich pravomocně rozhodnuto. Současně byl správně zaznamenán i správný počet bodů. Odvolání tak shledal nedůvodným.

Městský soud v Praze bez nařízení jednání přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 soudního řádu správního) a věc posoudil takto:

K námitce žalobce, v níž žalobce brojí jednak proti nevyřízení jeho žádosti o prodloužení přerušení řízení ze dne 29. 7. 2009, jednak proti zamítnutí jeho žádosti o opětovné přerušení řízení, je třeba konstatovat, že v obou případech se jednalo o žalobcovu žádost o rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 64 odst. 2, resp. odst. 4. Jedná-li se o řízení o žádosti, je správní orgán povinen žádosti zásadně vyhovět. Zde je třeba připomenout, že správní orgán prvního stupně rozhodl o návrhu na přerušení řízení na dobu dvou měsíců již na základě žalobcovy žádosti ze dne 29. 5. 2009. Žalobce se ve své žádosti o přerušení řízení ze dne 29. 5. 2009 domáhal přerušení „do doby vydání pravomocného rozhodnutí o zmíněných opravných prostředcích“. Opravnými prostředky měl žalobce na mysli podněty, jimiž se žalobce posléze domáhal přezkoumání blokových pokut (pokuty ze dne 25. 2. 2009 a dne 7. 5. 2009). Správní orgán prvního stupně této žalobcově žádosti vyhověl tak, že přerušil řízení na dobu šedesáti dnů. Z dikce ustanovení § 64 odst. 2 ve spojení s ustanovením § 65 odst. 2 správního řádu vyplývá, že správní orgán je i v řízení zahájeném na žádost oprávněn dobu přerušení řízení časově omezit. V posuzovaném případě přerušil prvostupňový orgán řízení na dobu šedesáti dnů, a to s odkazem na ustanovení § 64 odst. 4 správního řádu, podle něhož lze řízení přerušit jen na dobu nezbytně nutnou. Dobu takto stanovenou lze podle názoru soudu považovat za přiměřenou důvodu, který žalobce uvedl jako účel, jemuž má přerušení řízení sloužit, tj. případnému zahájení a projednání věci v přezkumném řízení. Soud vychází při této úvaze zejména ze lhůt, které stanoví správní řád pro rozhodnutí o tom, zda bude přezkumné řízení vůbec zahájeno. Jedná se zejména o třicetidenní lhůtu pro sdělení účastníkovi, že důvody pro zahájení přezkumného řízení na jeho podnět nebyly shledány (ust. § 94 odst. 1, lhůta 30 dnů od podání podnětu) nebo subjektivní dvouměsíční lhůtu pro vydání usnesení o zahájení přezkumného řízení (ust. § 96 odst. 1 správního řádu). Ustanovení § 64 odst. 4 dále povazuje správní orgán, aby přihlédl při určení doby přerušení k návrhu účastníka. Soud má zde za to, že prvostupňový orgán k návrhu účastníka dostatečně přihlédl.

Shodně se žalovaným je třeba považovat za procesní vadu řízení v prvním stupni skutečnost, že prvostupňový orgán nereagoval na podání žalobce ze dne 5. 8. 2009, v němž žádal prodloužení přerušení řízení. Správní orgán ponechal tuto žalobcovu žádost bez odpovědi a až sdělením ze dne 22. 2. 2010 žalobci oznámil, že se v řízení pokračuje, neboť lhůta k přerušení řízení již uběhla. V daném případě je tedy třeba posoudit, zda taková procesní vada mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí prvostupňového orgánu, resp. rozhodnutí žalovaného. Z podané žaloby i žádosti o přerušení řízení vyplývá, že po dobu přerušného řízení má být rozhodnuto o opravných prostředcích, které žalobce podal nebo hodlal podat proti některým rozhodnutím o přestupcích. Z odvolání žalobce proti rozhodnutí o zamítnutí jeho námitek vyplývá, že podněty k přezkoumání některých rozhodnutí o pokutách žalobce podal příslušným správním orgánům teprve dne 3. 6. 2010. Doklady o podání opravných prostředků, jež měl podle své žádosti o přerušení řízení ze dne 29. 5. 2009 dodatečně předložit, přitom již dále až do vydání (prvostupňového) rozhodnutí o zamítnutí námitek nepředložil. Jediným dokladem o procesní aktivitě žalobce směrem k přezkoumání rozhodnutí o přestupcích byla tak kopie žalobcovy stížnosti na pracovníky Městské policie hl. m. Prahy ohledně odepření nahlédnutí do spisu. Ani v tomto případě nebylo lze usoudit na to, že by bylo možné očekávat přezkoumání blokové pokuty v řízení o mimořádném opravném prostředku. Je třeba dále poukázat na to, že prvostupňový orgán ve věci až do sdělení ze dne 22. 2. 2010 žádné další úkony nečinil a žalobce na výzvu k vyjádření k podkladům rozhodnutí nijak nereagoval. Ačkoli formálně řízení po uplynutí dvouměsíční lhůty pokračovalo, fakticky zde byl dle názoru soudu vytvořen dostatečný časový prostor pro procesní aktivitu žalobce směrem k přezkumu rozhodnutí o přestupcích přinejmenším do doby, kdy byl žalobce vyzván k vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Zejména s ohledem na znění ustanovení § 64 odst. 4 správního řádu, podle něhož lze řízení přerušit jen na dobu nezbytně nutnou a na skutečnost, že ani později nedošlo ve věci žádného z přestupků k zahájení přezkumného řízení, nelze než uzavřít, že procesní vada, spočívající v ignorování žalobcovy žádosti o prodloužení přerušení řízení, nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

Je také třeba přisvědčit žalovanému v jeho závěru, že rozhodnutí vydaná v předcházejících řízeních o přestupcích nejsou přezkoumatelná správním orgánem, který provádí záznamy bodů do evidenční karty řidičů podle ustanovení § 123b odst. 2 silničního zákona. Pravomoc přezkoumat zákonnost pravomocně uložené sankce za přestupek nevyplývá ani z ustanovení § 123f silničního zákona, podle něhož rozhoduje správní orgán o námitkách podaných proti záznamům bodů v registru řidičů. K řízení o námitkách proti záznamu bodů již judikoval rovněž Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku sp. zn. 9As 96/2008 ze dne 6. 8. 2009, že „*správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci)*“. Zásadně nejsou tato rozhodnutí přezkoumatelná ani ve správním soudnictví, jedná-li se o rozhodnutí vydaná v blokovém řízení. Rozhodnutí o přestupcích vydaná ve standardním správním řízení jsou pak soudně přezkoumatelná vždy jen samostatně (srov. ustanovení § 75 odst. 2 soudního řádu správního). Žalobní námitky směřující proti rozhodnutím vydaným v řízení o přestupcích - nejednoznačné označení relevantních ustanovení či nedostatek společného řízení v rozhodnutí Městského úřadu Nýřany - proto v tomto případě nebudou v řízení o podané žalobě přezkoumávány.

K námitce žalobce ohledně nedodržení lhůty k vydání rozhodnutí soud konstatuje, že lhůta pro vydání rozhodnutí v odvolacím řízení byla skutečně překročena. Porušení

ustanovení § 71 správního řádu, který stanoví lhůty pro vydání rozhodnutí i ve vztahu k řízení o odvolání (srov. ust. § 90 odst. 6 správního řádu), však nemůže pro svůj pořádkový charakter způsobit nezákonnost rozhodnutí. Jako nedůvodnou pak musí soud označit námitku, v níž žalobce napadl rozpor v dataci a datu vydání rozhodnutí prvostupňového orgánu. Žalovaný správně označil datum vydání tohoto rozhodnutí jako 17.5.2010, neboť bylo ve smyslu ustanovení § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu vypraveno právě toho dne.

K námitce žalobce, v níž brojil proti závěru usnesení ze dne 9.7.2010, jímž bylo zastaveno řízení o žádosti o přerušení řízení pro nepřípustnost takové žádosti, soud konstatuje, že zde správní orgán zatížil řízení procesní vadou. Závěr, podle něhož může správní orgán žádosti o přerušení řízení zahájeného na žádost vyhovět, a to i v odvolacím řízení, je dle názoru soudu správný. Ustanovení § 64 odst. 2 správního řádu totiž žádnou výjimku z tohoto pravidla pro případ odvolacího řízení nečiní. Podle ustanovení § 93 odst. 1 správního řádu se použijí pro řízení o odvolání ustanovení o průběhu řízení v prvním stupni obdobně. Mezi tato ustanovení se řadí i úprava přerušení řízení v ustanovení § 64 a násl. správního řádu. Názor prvostupňového orgánu, potvrzený poté i žalovaným v rozhodnutí o odvolání proti usnesení o zastavení řízení ze dne 9.7.2010, že by nebylo možné věcně rozhodnout o žádosti žalobce o přerušení řízení v řízení o odvolání, je tedy s odkazem na znění shora uvedených ustanovení správního řádu nesprávný. Žalovaný rovněž poukázal na skutečnost, že dopisem Ministerstva dopravy ČR ze dne 23.6.2010 bylo žalobci sděleno, že přezkumné řízení ve věci předmětné blokové pokuty nebude zahájeno. Odpadl-li tedy důvod, pro který mělo být řízení přerušeno, měl žalovaný v řízení o odvolání proti zastavení rozhodnutí změnit tak, že se řízení nepřerušuje. Jakkoli z ustanovení § 64 odst. 2 správního řádu vyplývá povinnost správního orgánu vyhovět, dovozuje judikatura i teorie, že i zde správní orgán má prostor pro úvahu, zda by nebylo přerušení řízení zcela zbytečné nebo obstrukční (srov. *Vedral, J. Správní řád, komentář, 2. vydání Praha: Polygon 2012, str. 584*). S ohledem na skutečnost, že prekluzivní lhůta pro rozhodnutí v přezkumném řízení podle § 97 odst. 2 správního řádu u všech předmětných rozhodnutí o přestupcích v době rozhodování žalovaného uběhla, nebylo lze se domnívat, že je přerušení řízení důvodné. Vzhledem k této skutečnosti je tedy rozhodnutí o žádosti o přerušení řízení ze dne 9. 7. 2010 vadné, aniž by však současně případný procesně konformní postup v této otázce mohl jakkoli ovlivnit zákonnost rozhodnutí žalovaného o meritu věci. Současně lze přisvědčit i žalobcovu právnímu názoru v tom smyslu, že k řízení v prvním a druhém stupni judikatura správních soudů přistupuje jako k jednomu celku. Z uvedených důvodů má tedy soud za to, že se jedná o procesní pochybení, které však nemá za následek nezákonnost rozhodnutí.

Soud neshledal ani důvod nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, jak jej žalobce namítl. Žalovaný dle názoru soudu dostatečně objasnil, jakými úvahami se řídil při hodnocení podkladů pro rozhodnutí.

Městský soud v Praze tedy po projednání podané žaloby na základě výše uvedeného odůvodnění dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného není nezákonné, neshledal žádné důvody pro jeho zrušení a nezjistil ani, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem v důsledku krácení práv žalobce. Proto soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. v plném rozsahu zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný a náhrada nákladů řízení mu proto nepřísluší, žalovanému pak nad rámec běžných činností správního úřadu žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly. Z tohoto

důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. listopadu 2013

JUDr. Hana Veberová
předsedkyně senátu